

Hodný obr Frym

Kdysi dávno, ještě když na světě nebyli skoro žádní lidé a kouzelné bytosti se nemusely schovávat, žil hodný obr jménem Frym. Byl to obr stromový, rostl na něm mech a lišejník, veverky si ho pletly s opravdovým stromem a po celém těle mu rostly podivné kulaté plody.

Cestoval po světě a společnost mu dělala obrovská žába, se kterou si vyprávěli příběhy z dávných dob. Oba totiž byli na tomto světě již dlouhá léta a většinu života strávili hledáním vhodného místa pro život. Když už se někde rozhodli usadit, po čase se objevila nějaká nepříjemnost. Někde jim bylo moc teplo, jinde zase zima. Tam moc pršelo a tam zase nepršelo vůbec. Tudy netekla řeka, z které by získávali vodu, a támhle nebyl žádný kopec, za který by se schovali.

Jednoho dne přišli na místo, kolem kterého se zvedaly hory, za které se mohl obr hravě schovat. Mezi nimi se klikatila řeka a nebylo jim ani horko ani zima a dokonce zde viděli ten nejkrásnější západ slunce (a že jich za svůj dlouhý život už viděli). Konečně našli svůj nový domov. Oba dva se opřeli o strom a padli únavou. Po dlouhé době se spokojeně vyspali.

Ráno když se chtěli osvěžit v řece, všimli si malé chaloupky ve vysoké trávě. Po chvílce vylezl malý skřítek, oproti obrovi a žábě byl opravdu malinkatý a slušně je pozdravil.

„Zdravíčko, heheheepčíííí!“ prsknul skřítek.

„I tobě, mužíčku“ odpověděl Frym,

„Koukám, že bys ho dost potřeboval.

„Ani mi nemluv, takhle pšíkám už dobrých pár týdnů, hepčík!“
kýchnul zase skřítek.

„Mohl bych ti zkusit pomoci“ řekl Frym a odloupl z ruky hnědý, kulatý plod, podal ho skřítkovi a povídá: „Po západu slunce rozdělej oheň, do jeho plamenů vlož tento plod a počkej, až se změní v popel. Ten rozmíchej v obyčejné vodě a přesně o půlnoci směs vypij.“

Pak se otočil, nabral do dlaní vodu, napil se a i se žábou odešel za kopec.

Skřítko z jeho údivu probrala až ryba, která vyskočila z vody a plácla sebou o hladinu. Tímto způsobem se chodila se skřítkem každé ráno přivítat, byla to jeho věrná kamarádka.

Skřítek celý den přemýšlel, jestli se mu to celé nezdálo a zda nějaký obr vůbec existuje. Jenže hnědou kuličku měl pořád v kapse. Nedalo mu to a po západu slunce založil oheň, na klacík napíchnul plod a vložil ho do plamenů na tak dlouho, dokud se z něj nestal popel. Ten nasypal do hliněného hrnečku, kde měl připravenou vodu. Směs vypil a ihned usnul.

Ráno se probudil plný energie a zdravý jako rybička. Tak plný života se snad ještě necítil. Okamžitě běžel za obrem a žábou, aby mu poděkoval.

Stali se z nich velmi dobří přátelé. Obr pomohl skřítkovi opravit jeho chaloupku, na kterou neměl pro samou nemoc čas a skřítek mu na oplátku svedl proud řeky na místo, kde se rozhodl postavit svoje obydlí.

Frym si vybral kopeček, na který si nanosil spoustu kamenů a dal se do práce. Jenže takový obr potřebuje taky obr dům, takže když byl s prací hotov, jeho příbytek vypadal spíš jako hrad, než dům.

Obr, žába i skřítek spolu žili na tomto místě spokojeně několik let. Frym ve svém hrádku, skřítek v chaloupce vedle řeky a žába v obrovské tůni, kterou jí vytvořil skřítek.

Jednoho dne kolem Frymova hrádku procházela tulačka jménem Marta, opírající se o hůl.

„Stůj!“ zařval Frym, až se Marta lekla.

„Copak tě trápí?“ pokračoval obr.

„Toulám se světem už pěknou řádku let, a to se na člověku podepíše.

Ze samého chození mě začala bolet noha, proto jsem si pořídila tuhle hůl“ odpověděla tulačka.

„Věděl bych, jak ti od tvého trápení pomoci, pomohl jsem i tady mužíčkovi“ ukázal Frym na skřítko.

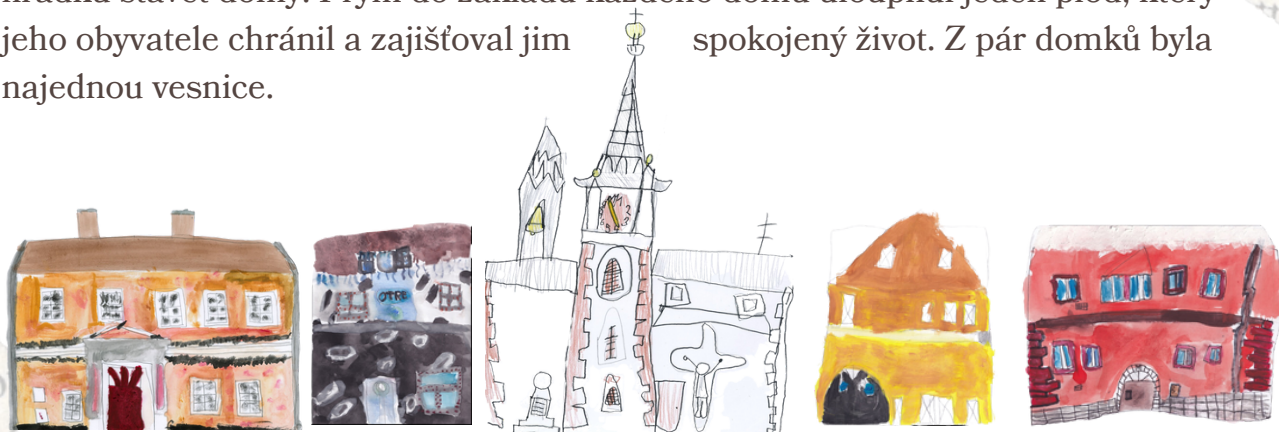
„A jak?“ zeptala se Marta.

„Tenhle plod spal v ohni na popel a přesně o půlnoci ho vypij s trochou vody, do rána se ti uleví,“ řekl obr a odloupnul si hnědou kuličku z čela.

Jak řekl obr, tak žena udělala. Ještě před západem slunce vylezla na protější kopec, který lidé v budoucnu pojmenovali právě po jejím prvním návštěvníkovi – Marta. Tam rozdělala oheň a plod spálila na uhl. Popel rozmíchaný s vodou vypila a ihned upadla do spokojeného spánku. Ráno vstala a hnala se dolů z kopce poděkovat obrovi, protože bolest docela zmizela.

Po vydatné snídani se Marta vydala opět na cestu a během svého putování vyprávěla o obrovi a jeho léčivých plodech. Někteří lidé si Źukali na čelo, to byli ti, kteří už dávno přestali věřit na kouzla, ale někteří se rozhodli obra léčitele vyhledat.

Frym všem lidem, kteří za ním přicházeli, s úsměvem pomáhal a lidé brzy pochopili, že vedle takového obra se jim bude dobře žít. Začali si kolem Frymova hrádku stavět domy. Frym do základů každého domu uloupnul jeden plod, který jeho obyvatele chránil a zajišťoval jim spokojený život. Z pár domků byla najednou vesnice.

„Každá taková vesnice by měla mít své jméno,“ říkali lidé.

A protože vesnice by zde nevznikla, kdyby nebylo obra *Fryma* a protože obr žije v hrádku, který se po jejich řeckne *burk*, získala vesnice jméno *Frymburk*.

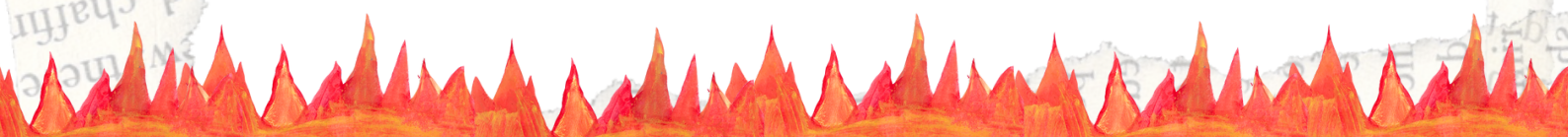
FRYMBURK

Jenže tam, kde se dobře žije a vládne spokojenost, se časem objeví i závist. A tahle závist přišla od tajemné čarodějnice, která žila nedaleko Frymburka, kde to ale nebylo tak pěkné, protože tam, kde je zlo, nic neroste. Žila tam už dlouho sama, proto už nevěděla, jaké to je vedle někoho spokojeně žít. Když se k ní doneslo, co se ve Frymburku děje, začala vymýšlet plán, jak by jim ten šťastný život překazila.

Čarodějnice vládla ohnivou magií, proto na vesnici seslala velký požár. Lidé se ho nejdříve snažili uhasit, ale zjistili, že na tyto plameny jim jejich zásoby vody stačit nebudou. Proto se dali na útěk. Obr Frym, žába a skřítek se však svého domova vzdát nechtěli, proto nepřestávali s plameny bojovat.

Na pomoc jim přišli ještě čtyři bratři, kteří se na kraji vesnici starali o velký statek s mnoha zvířaty. Frym nosil od řeky ve svých obřích rukou velká vědra, žába naplnila vodou své břicho, kterou pak stříkala z pusy, a skřítek svedl vodu do koryta uprostřed náměstí, kde mu jeho rybí kamarádka pomáhala v boji s ohněm. Čtyři bratři zapráhli valník naplněný vodou za koně a vyložili ho pár kroků od skřítků. Vlezli si dovnitř a zády k sobě začali stříkat vodu na přibližující se plameny.

Oheň je všechny obklopil, uvěznil je na náměstí a zásoby vody se tenčily. Pochopili, že tento boj nevyhrají. Ovšem také pochopili, že musí udělat vše proto, aby uchránili obra Fryma, protože ten je pro život ostatních velmi důležitý. Podívali se na sebe a v tu chvíli pochopili – musí se pro Fryma obětovat.

Jako první měly plameny sežehnout žábu, ta se ale těsně předtím proměnila v kámen, z pusy jí však stále stříkala voda. Čtyři bratři zkameněli i s valníkem a stala se z nich krásná kašna. Skřítek se proměnil v kámen s jeho rybou v náruči. V posledním okamžiku si však uvědomil, jak šťastný život měl a navždy mu zůstal na tváři široký úsměv.

A jak už to tak bývá, když se kamarádi pro druhého obětují, prokážou tím velikou lásku, která zažene i velké zlo. Čarodějnice se vypařila a od té doby už jí nikdo nikdy neviděl.

A co se stalo s obrem Frymem, ptáte se? Ten při posledním pokusu vylít vědro na jednu z budov upadl a v tu chvíli zarostl do země. Z obra Fryma se stal neobyčejně obyčejný strom, na kterém dodnes rostou plody, kterým lidé začali říkat kaštany. A prý ty ve Frymburku mají i léčivou moc. Z obrových kamarádů se stali kašny a fontány a především strážci celého Frymburka. Stojí tam uprostřed náměstí a jsou nám připomínkou toho, jak dokáže pravé přátelství překonat i velké zlo.

